Pest, nov. 16. 1862

K 513/1164.

Kedves barátom!

Egyet lélekzem az író- és publicum hajhászás, a kiadói calculusok, nyomda, szerződés &c keserves gondjai után, s e szünetet arra hasz-nálom, hogy írjak neked.

Kimondhatlanúl jól esett nekem az a szí-ves részvét, melylyel lapom ügyét felkaroltad mindjárt az előbbi leveledben oly meleg jóindu-lattal biztatván csüggedező kedélyemet, s a másikban oly hosszú lajstromot írván össze tulajdon fájós szemeid rontásával. Az utóbbi igazán jó szolgálat nekem, s ha Gömörből kevés praenumeransom lesz, nem a programm nagyon elterjedése az oka. Ha minden várme-gyéből annyi volna: kevés ember mondhatná, hogy nem látta ívemet.

Azóta Sz. Miklóstól is kaptam 15–20 nevet. Az ő nagy ismeretségétől többet vár-tam, de ezt is köszönöm. Féltem, hogy nem is válaszol. Nem, mintha már egyszer meg nem békéltünk volna: mert azóta is váltottam vele levelet, mióta röpiratát szét küldötte, s már elég jó lábon valánk együtt: de közbejött a figyelői replicám, mely, – noha igyekeztem a legszelídebb hangon tar-tani, – arra mégis alkalmas lehetett, hogy egy oly érzékeny kedélyt, mint az övé, újra felizgasson. Ennek tulajdonítám, hogy a te leveledben, melyet nála írtál, se egy szó izenet, köszöntés, stb. se egy odavetett szó nincs tőle, s valóban arra voltam ké-szülve, hogy leveleimet válasz nélkül hagyja. De írt mégis: s én rajta leszek, hogy a szakadt fonalat összekössem.

Az egész múlt hetet programm hajtoga-tással, csirizeléssel, czimezéssel töltém. Már vagy 1200 röppent szét a hazában; s már szálingóznak is az előfizetések hírmondó fecskéi. Talán lesz belőlünk valami, egyéb-aránt az ellenkezőre is készen vagyok.

Az írói válaszok is minden jóval biz-
tatnak. A sajtó emberül megtette a magáét.
De azt még persze nem tudom, miből fog az
első szám kiállani.

Tőled mindenesetre ohajtok akkorra egy
hatalmas verset. Nekem nincs: de nem is
illenék hogy a magaméval kezdjem. Mostanhoz
egy hónapra már szeretném ha itt lenne.
S azontúl — minél gyakrabban.

(Most veszem észre, hogy a laptól akar-
ván menekülni, mégis folyvást arról irok. Lás-
sunk hát egyébről is.

A Lukácsy censuráját elküldöttem volt.
Remélem, kaptad.

Laczi nehezen épül a typhus után. Négy-
szer vagy ötször esett már azóta hideglelés-
be, s bár étvágya van, gyönge mint az árnyék.
Pár nap óta hagyja el csak a szobát egy
kis időre: az egyetembe még most sem jár-
hat. Ma kilenczed napja, hogy nincs láza —
most talán megmenekül tőle. Adná isten.

A család többi tagja csak megvagyunk.
Az én fejzúgásom nem mult el Szliácson.
Öt heti dologtalan és gond nélküli élet
javított ugyan rajtam valamit — de haza-
jőve azonnal a legnagyobb — az önfentartás
gondja szakadt a fejemre, s az jóformán
paralyzálta a fürdő hatását. Mindazáltal
vesződöm a hogy lehet.)

Mikor jősz már egyszer Pestre? Nem
csúnyaság, hogy két év óta, mióta itt la-
kom, egyszer sem jöttél? (A kedves komám-
asszony is akkor jön, mikor mi nem vagyunk.)
Az a Lévay is — ötven esztendőben egyszer —
oly időt választ, mikor nem találkozhatik
velem. Igazán, ez a pesti lakás — szerkesztő-
ség stb. jobban elszórt egymástól mint az

Pest, nov. 15. 186?

V. 575/1164

az előtt voltunk. Máskor csak láttuk egy-mást hébekorba, — vagy ráértünk legalább írni egy-egy szíves barátságos levelet. Most kurtafuttában megy minden: a találkozás vasúton, a levelezés — telegráfon. Csupa nagyvilági tempo.

Mikor fogunk mi újra oly kedvű és kedélyes leveleket váltani, mint hajdanában, tele picturával és blikturával? Mikor rajzolunk krumpli-udvarokat s nem tudom én miket? Non ego vos posthac...!

„Dumosâ pendere procul de rupe videbo”!

Nem látlak én többé a szalánczi vártorony erkélyén sétálni körül. Nem, Ózd regényes hegyei közt, csörgő kalappal, versenyt ká-romkodni a haragos hegyi mennydörgéssel. Nem, hasonmásozva kalauzolni az agtelki hölgykaravánt, s kaczagni „Koszorús” colle-gádat a te ócska ruháidban. Ti még oly-kor — szüreten hol — csak elővehetitek a régi tréfát — nekem elmúlt az örökre. A vidám társaság szabad legével úgy vagyok, mint beteg a jó idővel: megüt egy szellő, be kell gombolkóznom s visszasietnem a szo-bába.

Megint nem ebből a hangból akartam én írni. Valami kedvest, valami olyat, mi-ből meglásd, hogy szeretlek. De látom, efféle nem jő tollamra; talán mert tegnap reggeltől éjfélig tartó náthalázam volt. Ma sem igen érzem magam jól: de beteg tán nem leszek. (Nőm, leányom elcsókolja a kedves Romániaasszonyt, én is, ha megengedi. Laczkó-nak — a keze is, jó lesz. Téged pedig öle-lünk mind a négyen. Remélem — négyen csak át bírnak ölelni, ha az elveszett arány-ban vastagodtál is.) Fogadd üdvözlésemet.

öreg barátod
Arany J.

~~vihar~~ Klopodra.
Gyulai
Szentiványi

~~[illegible] aug 29. 86.~~

M. T. AKADÉMIA KÖNYVTÁRA